

ITSASOAK SUTU DAITEZKE

Idoia Granizo Uribarrena

Altsasu

Isiltasunaren arnasak
esnatu nau
gure ametsetik,
eta egunsentiak
egun grisa dakar berekin.

Jada konturatu naiz
eguzkiak izar izateari utzi arren,
satelite izaten jarraitzen duela ilargiak.
Berriro ere mugituko ditu lapurrak
izarren argiak.

Baina jada berandu da gurean,
berandu, nahi nuen bezala,
ilargiarekin dantzaz aritzeko;
berandu, buruz gora jartzeko;
aspaldi jausi ginelako
izarretatik behera
gurea omen den
harreman horizontalera.

Eta bitartean,
gure harremanaren zirriborroa
garbira pasatzea ahanzi zitzaigun
eta hartzeari bezala,
emateari ere utzi egin genion.

Orain,
galdutako denbora da
iragana gizentzen duena.

San Juan gaueko suen antzera,
itzali ginen gu ere,
baina frogatu genuen,
ongi frogatu ere,
itsasoak sutu egin daitezkeela
basamortuak urtu daitezkeen neurri berean.

Eta nahiz eta hareazko ozeanoak
zeharkatu nituen zugatik,
zure begiradak izozmendi bihurtu ninduen,
ordurako baina, begiztatu genuen,
ongi begiztatu ere,
itsasoaren eta ortziaren mugak
bat datozela,
eta bat direla,
han,
ostertzean.

Gaur, ibaiak negar egiten du,
behin igaroz gero,
ez zaituela berriro ikusiko
badakielako.

Hodeiek zutaz galdetu didate,
eta haizea ere entzuten dut gauetan
zu noiz itzuliko,
garrasika.